

19-08-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

“অব্যক্ত মহাবাক্য”

ৰিভাইজ্: 29-12-1983 মধুবন

“সংগমযুগ - সহজ প্ৰাপ্তিৰ যুগ”

আজি দয়াশীল, দিলৱালা (অন্তৰ জিনোতা) পিতাই নিজৰ বিশাল আৰু হৰ্ষিত অন্তৰৰ সন্তানসকলক লগ কৰিবলৈ আহিছেহঁক। যিদৰে বাপদাদাৰ অন্তৰ সদায় বিশাল আৰু বেহদৰ, সেয়েহে সকলোৰে অন্তৰ জয় কৰোঁতা দিলাৰাম, সেইদৰে সন্তানসকলৰ অন্তৰো বেহদৰ, উদাৰ, দাতা ভাবৰ, সদায় হৰ্ষিত অন্তৰেৰে জগতক সুখী কৰে। এনেকুৱা সৌভাগ্যশালী আত্মা হোৱা। তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলেই জগতৰ আধাৰ হোৱা। তোমালোক সকলো জাগ্ৰত জ্যোতি হ'লে তেতিয়া জগতবাসীও জাগি উঠে। তোমালোক শূলে জগতবাসীও শুৱে। তোমালোক সকলোৰে উৰ্দ্ধমুখী কলা হ'লে সকলো আত্মাৰে কল্যাণ হৈ যায়। সকলোৰে যথা শক্তি সময় অনুসৰি মুক্তি আৰু জীৱন-মুক্তি প্ৰাপ্ত হয়। তোমালোকে যেতিয়া বিশ্বত ৰাজত্ব কৰা তেতিয়া সকলো আত্মা মুক্তিৰ স্থিতিত থাকে। তিনিও লোকত তোমালোকে ৰাজ্য কৰাৰ সময়ত দুখ অশান্তিৰ নাম চিহ্নই নাই। এনেকৈ সকলো আত্মাক বাপদাদাৰ দ্বাৰা সুখ-শান্তি অঞ্জলী দিয়া যে সেই অঞ্জলীৰ দ্বাৰা বহুত সময়ৰ মুক্তিৰ আশা সকলোৰে পূৰ্ণ হৈ যায়। এনেকুৱা সকলো আত্মাক, বিশ্বক যথাশক্তি প্ৰাপ্তি কৰোঁতা স্ব-প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হোৱা নহয়! কিয়নো ডাইৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষৰূপত) সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ দাতা, সৰ্বশক্তিৰ বিধাতা চেকেণ্ডত সৰ্ব-অধিকাৰ দিওঁতা বৰদাতা, শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য-বিধাতা অবিনাশী পিতাৰ সন্তান হ'লা। এনে অধিকাৰী আত্মাসকলৰ সদায় অধিকাৰক স্মৰণ কৰি আত্মিক শ্ৰেষ্ঠ নিচা আৰু সদাকালৰ ফুৰ্তি থাকেনে? বেহদৰ অন্তৰধাৰী সকলৰ কোনো হদৰ (সীমিত) প্ৰাপ্তিৰ প্ৰতি অন্তৰ আকৰ্ষিততো নহয়? সদায় সহজ প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱী মূৰ্ত হৈছানে নে বহুত পৰিশ্ৰম কৰাৰ পাছত অলপ ফল প্ৰাপ্ত কৰা? বৰ্তমান প্ৰত্যক্ষ ফল খোৱাৰ সময়। এটা শক্তিশালী সংকল্প বা কৰ্ম কৰিলা আৰু এটা বীজৰ দ্বাৰা পদমণ্ডণ ফল পালা। গতিকে বতৰৰ ফল অৰ্থাৎ সহজে ফল প্ৰাপ্তি কৰানে? ফল অনুভৱ হয়নে নে ফল ওলোৱাৰ আগতেই মায়াৰূপী পক্ষীয়ে ফল শেষ কৰি নিদিয়তো? গতিকে ইমান এটেনচন (মনোযোগ) থাকেনে নে পৰিশ্ৰম কৰি, যোগ লগাই, পঢ়া পঢ়ি, যথাশক্তি সেৱাও কৰা তথাপিও যিমান প্ৰাপ্তি হ'ব লাগিছিল সিমান নহয়। সদায় হ'ব লাগে কিয়নো একৰ পৰা যদি পদমণ্ডণ হয় তেনেহ'লে অনেক ফল প্ৰাপ্তি হ'ল নহয় জানো। তথাপিও সদায় নহয়। যিমান হোৱা উচিত সিমান নহয়। তাৰ কাৰণ? সংকল্প, কৰ্ম ৰূপী বীজ শক্তিশালী নহয়। বাতাবৰণৰূপী ধৰণী শক্তিশালী নহয় বা ধৰণী আৰু বীজ ঠিকেই আছে, ফলো ওলায় কিন্তু “মই কৰিলোঁ”, এই হদৰ সংকল্পৰ দ্বাৰা কেঁচা ফল খায় লয় বা মায়াৰ ভিন্ন-ভিন্ন সমস্যা, বাতাবৰণ, সংগ দোষ, পৰমত বা মনমত, ব্যৰ্থ সংকল্পৰূপী পক্ষীয়ে ফল সমাপ্ত কৰি দিয়ে, সেয়েহে ফল অৰ্থাৎ প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতিৰ খাজনাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ থাকি যায়। এনেকুৱা বঞ্চিত আত্মাসকলৰ বাণী এনেকুৱা হয় যে ‘নাজানো কিয়!’। এনেকুৱা ব্যৰ্থ পৰিশ্ৰম কৰোঁতাতো নোহোৱা নহয়! সহজ যোগী হোৱা নহয়? সহজ প্ৰাপ্তিৰ বতৰত পৰিশ্ৰম কিয় কৰা! অধিকাৰ আছে, বৰদান আছে, বতৰ আছে, বিশাল অন্তৰৰ দাতা আছে। উদাৰ অন্তৰৰ ভাগ্য বিধাতা আছে তথাপিও পৰিশ্ৰম কিয় কৰা? সদায় অন্তৰ আসনধাৰী সন্তানসকলৰ পৰিশ্ৰম হ'ব নোৱাৰে। সংকল্প কৰিলে আৰু সফলতা পালে। বিধিৰ শ্বুইটচ অ'ন কৰিলা আৰু সিদ্ধি প্ৰাপ্ত হ'ল। এনেকুৱা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱানে নে পৰিশ্ৰম কৰি ভাগৰি পৰা? পৰিশ্ৰমৰ কাৰণ হ'ল – অমনোযোগিতা আৰু আলস্য। স্মৃতিস্বৰূপৰ দুৰ্গৰ ভিতৰত নাথাকা বা দুৰ্গত থাকিও কিবা নহয় কিবা শক্তিৰ দুৰ্বলতাৰ দুৱাৰ বা খিৰিকি খুলি দিয়া সেয়েহে মায়াক সুবিধা দি দিয়া। পৰীক্ষা কৰা যে কোনটো শক্তিৰ অভাৱ আছে অৰ্থাৎ কোনটো ৰাস্তা খোলা আছে? যদি সংকল্পতো দৃঢ়তা নাই তেন্তে বুজিবা যে অলপ ৰাস্তা খোলা আছে সেই কাৰণে কোৱা – চলিতো ঠিকেই আছে, নিয়মতো সকলো

পালন কৰি আছে, শ্ৰীমতত চলি আছে কিন্তু এক নম্বৰৰ ফুৰ্তি আৰু দৃঢ়তাৰে নহয়। নিয়মততো চলিবই লাগিব, ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ লোক লাজৰ বশীভূত হৈ, কি ক'ব, কি ভাবিব... এইটো বাধ্যবাধকতা বা ভয়ত নিয়মতো পালন নকৰা? দৃঢ়তাৰ চিন হৈছে সফলতা। য'ত দৃঢ়তা আছে তাত সফলতা নাথাকে এনে হ'বই নোৱাৰে। যি সংকল্পতো নাথাকিব সেয়া প্ৰাপ্তি হ'ব অৰ্থাৎ সংকল্পতকৈ বেছি প্ৰাপ্তি হ'ব। বৰ্তমান সময় সহজ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ যুগ সেয়ে সদায় সহজ যোগী হোৱাৰ অধিকাৰী আৰু বৰদানী হোৱা। বুজিলা। মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হৈয়ো পৰিশ্ৰম কৰিলা তেন্তে মাষ্টৰ হৈ কি কৰিলা! পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত কৰোঁতা, কঠিনতাক সহজ কৰোঁতা পিতাক পালা তথাপিও পৰিশ্ৰম! বোজা উঠোৱা সেয়ে পৰিশ্ৰম কৰা। বোজা ত্যাগ কৰা, পাতল হোৱা তেতিয়া ফৰিস্তা হৈ উৰি থাকিব। ভাল বাৰু!

এনেকুৱা সদায় হৰ্ষিত অন্তৰৰ, সদায় সহজ ফলৰ প্ৰাপ্তি স্বৰূপ, সদায় বৰদাতাৰ দ্বাৰা সফলতা পাওঁতা বৰদানী, উত্তৰাধিকাৰী সন্তানসকলৰ প্ৰতি দিলাৰাম পিতাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ সৈতে

1) **পঞ্জাৰ জ'ন (ক্ষেত্ৰ):-** সকলো স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱানে? স্বদৰ্শন চক্ৰ চলি থাকেনে? য'ত স্বদৰ্শন চক্ৰ আছে ত'ত সকলো বিধিনিৰ পৰা মুক্ত কিয়নো স্বদৰ্শন চক্ৰ মায়াৰ বিধিনিক সমাপ্ত কৰিবৰ বাবেই। য'ত স্বদৰ্শন চক্ৰ থাকে ত'ত মায়া নাথাকে। পিতাৰ সন্তান হ'লা 'স্ব'ৰ (নিজৰ) দৰ্শন হ'ল। পিতাৰ সন্তান হোৱা অৰ্থাৎ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। এনেকুৱা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰীহে বিশ্বকল্যাণকাৰী কিয়নো বিঘ্ন-বিনাশক হয়। বিঘ্ন-বিনাশক বুলি গণেশক কোৱা হয়। গণেশৰ কিমান পূজা হয়। কিমান স্নেহেৰে পূজা কৰে, কিমান সজায়, কিমান খৰচ কৰে, এনেকুৱা বিঘ্ন-বিনাশক হয়, এইটো সংকল্পই বিঘ্ন সমাপ্ত কৰি দিয়ে কিয়নো সংকল্পই স্বৰূপ বনাই দিয়ে। বিঘ্ন, বিঘ্ন বুলি ক'লে বিঘ্ন স্বৰূপ হৈ যায়, দুৰ্বল সংকল্পৰে দুৰ্বল সৃষ্টিৰ ৰচনা হৈ যায় কিয়নো এটা সংকল্প দুৰ্বল হ'লে তাৰ পাছত অনেক দুৰ্বল সংকল্পৰ জন্ম হৈ যায়। এটা 'কিয়' আৰু 'কি' সংকল্পই অনেক 'কিয়', 'কি'লৈ লৈ যায়। সমৰ্থ সংকল্প উদয় হ'ল - "মই মহাবীৰ হওঁ", "মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ", তেন্তে সৃষ্টিও শ্ৰেষ্ঠ হয়। গতিকে যেনেকুৱা সংকল্প তেনেকুৱা সৃষ্টি। এয়া সকলো সংকল্পৰ খেলা। যদি সুখৰ সংকল্প ৰচনা কৰা তেন্তে সেই সময়তে সুখৰ বাতাবৰণ অনুভৱ হ'ব। দুখৰ সংকল্প ৰচনা কৰিলে সুখৰ বাতাবৰণতো দুখৰ বাতাবৰণ যেন লাগিব। সুখৰ অনুভৱ নহ'ব। গতিকে বাতাবৰণ বনোৱা, সৃষ্টি ৰচনা কৰা নিজৰ হাতত আছে, দৃঢ় সংকল্প ৰচনা কৰিলে বিঘ্ন যাদু কৰাৰ দৰে নোহোৱা (ছু মন্ত্ৰ) হৈ যাব। যদি ভাবা নাজানো হ'ব নে নহ'ব, তেন্তে মন্ত্ৰই কাম নকৰে। যিদৰে কোনোবা চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ গ'লে চিকিৎসকেও প্ৰথমে এইটোৱে সোধে যে তোমাৰ মোৰ ওপৰত বিশ্বাস আছেতো। যিমানে ভাল দৰব নহওক যদি বিশ্বাস নাথাকে তেন্তে সেই দৰবৰ প্ৰভাৱ নপৰে। সেয়া বিনাশী কথা, ইয়াত হ'ল অবিনাশী কথা। গতিকে সদায় বিঘ্ন-বিনাশক আত্মা হোৱা, পূজ্য আত্মা হোৱা, তোমালোকৰ এতিয়াও কি ৰূপত পূজা হৈ আছে? এয়া অস্তিমৰ বিকাৰী জন্ম হোৱা বাবে ইয়াৰ স্মাৰক নাথাকে কিন্তু কিবা নহয় কিবা ৰূপত তোমালোকৰ স্মৃতি চিহ্ন আছে। গতিকে সদায় নিজক মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান, বিঘ্ন-বিনাশক, শিৱৰ সন্তান গণেশ বুলি ভাবি চলা। নিজৰে সংকল্প ৰচনা কৰা যে, "নাজানো, নাজানো" এনেকুৱা দুৰ্বল সংকল্পৰ কাৰণেই বন্দী হৈ যোৱা। সেয়েহে সদায় ফুৰ্তিত দুলি থাকোতা সকলোৰে বিঘ্ন হৰ্তা হোৱা। সকলোৰে কঠিনতাক সহজ কৰোতা হোৱা। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজন কেৱল দৃঢ় সংকল্প আৰু ডবল লাইট। মোৰ একো নাই, সকলো পিতাৰেই হয়। যেতিয়া বোজা নিজৰ ওপৰত ৰাখা তেতিয়া সকলো প্ৰকাৰৰ বিঘ্ন আহে। মোৰ নহয় গতিকে নিৰ্বিঘ্ন। যদি মোৰ হয় তেন্তে বিঘ্নৰ জাল আছে। গতিকে জাল শেষ কৰোতা বিঘ্ন বিনাশক হোৱা। পিতাৰো এইয়াই কাম। যি পিতাৰ কাৰ্য সেয়াই সন্তানৰ কাৰ্য। সেয়েহে আনন্দৰে কাৰ্যত ব্যস্ত হৈ থাকা। ব্যস্ত হৈ থাকিলে মায়া নাহে। ভাল বাৰু -

2) সদায় সফলতাৰ চিক্মিকাই থকা তৰা হোৱা, এইটো স্মৃতি থাকেনে? আজিও এই আকাশৰ তৰাবোৰক কিমান মৰমেৰে চায়, কিয়নো পোহৰ দিয়ে, চিক্মিকাই থাকে সেয়েহে মৰম ওপজে। গতিকে তোমালোকো চিক্মিকাই থকা সফলতাৰ তৰা হোৱা। সফলতা সকলোৱে পচন্দ কৰে, কোনোবাই যদি প্ৰাৰ্থনাও কৰে তেন্তে কয় এই কাৰ্য্য যাতে সফল হয়। সফলতা সকলোৱে বিচাৰে আৰু তোমালোক স্বয়ং সফলতাৰ তৰা হৈ গ'লা। তোমালোকৰ জড় চিত্ৰইও সফলতাৰ বৰদান এতিয়াও দিয়ে, তেন্তে কিমান মহান হোৱা, কিমান উচ্চ হোৱা। এইটো নিচা আৰু নিশ্চয়ত থকা। সফলতাৰ পিচত দৌৰোঁতা নোহোৱা কিন্তু মাষ্টৰ সৰ্ব শক্তিমান অৰ্থাৎ সফলতা স্বৰূপ। সফলতা তোমালোকৰ পিচে পিচে স্বতঃ আহিব।

3) সদায় নিজকে পিতাৰ সান্নিধ্যত থাকোতা সদায় সহযোগ লোৱা আত্মা বুলি ভাবানে? সদায় পিতাৰ সান্নিধ্যৰ অনুভৱ কৰানে? য'ত পিতাৰ সান্নিধ্য আছে ত'ত সহজে সহজপ্ৰাপ্তি আছে। যদি পিতাৰ সান্নিধ্য নাই তেন্তে সৰ্বপ্ৰাপ্তিও নাই কিয়নো পিতা হৈছে সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ দাতা। য'ত দাতা লগত আছে তাত প্ৰাপ্তিও লগত থাকিব। সদায় পিতাৰ সান্নিধ্য অৰ্থাৎ সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী। সৰ্বপ্ৰাপ্তি স্বৰূপ আত্মা অৰ্থাৎ ভৰপূৰ আত্মা সদায় অচল হৈ থাকিব। ভৰপূৰ নহ'লে অস্থিৰ হৈ থাকিব। সম্পন্ন অৰ্থাৎ অচল। যেতিয়া পিতাই সংগ দি আছে তেন্তে লওতাই ল'ব লাগে নহয় জানো। দাতাই দি আছে গতিকে পুৰা ল'ব লাগে, অলপ নহয়। ভঙাই অলপ লৈ সুখী হৈ যায়, কিন্তু জ্ঞানী অৰ্থাৎ পুৰা লওঁতা।

জাৰ্মান গ্ৰুপৰ সৈতে:- সদায় নিজকে পিতাৰ সমীপ ৰত্ন বুলি ভাবানে? যিমান দূৰৈত থকা, দেশৰ পৰা দূৰৈত যদিও আছা কিন্তু অন্তৰৰ পৰা ওচৰতে আছা। এনেকুৱা অনুভৱ হয় নহয়? যি সদায় স্মৃতিত থাকে, স্মৃতিয়ে সমীপৰ অনুভৱ কৰায়। সহজ যোগী হোৱা নহয় জানো। যেতিয়া 'বাবা' বুলি ক'লা 'বাবা' শব্দই সহজ যোগী বনাই দিয়ে। 'বাবা' শব্দ যাদুৰ শব্দ হয়। যাদুৰ বস্তুৱে পৰিশ্ৰমৰ অবিহনে প্ৰাপ্তি কৰায়। তোমালোক সকলোকে যি লাগে সুখ লাগে, শান্তি লাগে, শক্তি লাগে যিয়েই নালাগক 'বাবা' বুলি উচ্চাৰিত কৰিলে সকলো পাই যাবা। এনেকুৱা অনুভৱ হয়। বাবাদাদাইও বিচ্ছেদ হোৱা সন্তানসকলক যি আকৌ আহি মিলিত হৈছে, এনেকুৱা সন্তানসকলক দেখি সুখী হয়। বেছি সুখ কাৰ হয়? তোমালোকৰ নে পিতাৰ? বাপদাদাই সদায় প্ৰত্যেক সন্তানৰ বিশেষত্ব বিলাক মনত পেলায়। কিমান ভাগ্যৱান হোৱা। অনুভৱ কৰানে যে পিতাই আমাক মনত পেলাই থাকে? সকলোৱে নিজৰ নিজৰ বিশেষত্বৰে বিশেষ আত্মা হোৱা। এই বিশেষত্বতো সকলোৰে আছে, যি দূৰ দেশৰ হৈয়ো, অন্য ধৰ্মলৈ গৈয়ো আকৌ পিতাক চিনি ল'লে। গতিকে এই বিশেষ সংস্কাৰেৰে বিশেষ আত্মা হৈ গ'লা। ভাল বাৰু – ওঁম্ শান্তি।

***বৰদান:-** সেৱা ক্ষেত্ৰত স্ব-সেৱা আৰু সৰ্ব সেৱাৰ ভাৰসাম্যতা ৰাখোতা মায়াজীং হোৱা

সকলোৰে সেৱাৰ লগতে প্ৰথমে স্ব-সেৱাৰ আৱশ্যক। এই ভাৰসাম্যতাই সদায় স্ব আৰু সেৱাত উন্নতি প্ৰাপ্ত কৰায় সেই কাৰণে সেৱাৰ ক্ষেত্ৰৰ লৰা-ধপৰা কৰিও দুয়োটি কথাৰ ভাৰসাম্যতা ৰাখিলে মায়াজীং হৈ যাবা। ভাৰসাম্যতা ৰাখিলে আশ্চৰ্য্যকৰ হৈ যায়। নহ'লে সেৱাত বৰ্হিমুখতাৰ কাৰণে আশ্চৰ্য্যৰ সলনি নিজৰ বা আনৰ ভাৱ-স্বভাৱৰ গোলমালত আহি যোৱা। সেৱাৰ লৰা-ধপৰাত মায়াই বুদ্ধিৰ লৰা-ধপৰা (অস্থিৰ) কৰাই দিয়ে।

***প্লেগান:-** নিজৰ বিশেষত্ব সমূহৰ বীজত সৰ্বশক্তিৰ জল চটিয়াই তাক ফলদায়ক বনোৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
